

การศึกษานี้มีวัตถุประสงค์เพื่อหาความชุกและปัจจัยเสี่ยงของการถูกรังแกและถูกรังแกโดยเพื่อน และพฤติกรรมเสี่ยงต่างๆ ของเด็กนักเรียนในจังหวัดขอนแก่นและเปรียบเทียบการรับรู้ของผู้เลี้ยงดูทั้งผู้ปกครอง ครู และผู้นำที่มีต่อความชุกและปัจจัยเสี่ยงนั้น และผลกระทบจากการถูกรังแกและพฤติกรรมเสี่ยงต่อเด็กและวิธีการจัดการกับปัญหาของเด็ก ผู้เลี้ยงดู ครู และผู้นำในชุมชนในจังหวัดขอนแก่น สุ่มตัวอย่างอย่างเป็นระบบโดยใช้แบบสอบถามในนักเรียนและผู้เลี้ยงดู และสนทนากลุ่มในตัวแทน เด็ก ผู้เลี้ยงดู ครู และผู้นำชุมชน ได้ตัวอย่างเด็กนักเรียน 3,105 ราย ผู้ดูแล 3,085 ราย โดยใช้แบบสอบถามที่ผู้วิจัยสร้างขึ้นหาความสัมพันธ์ ด้วยวิธี Spearman rank correlation coefficient และ Chonbarch's alpha coefficient ได้ค่า $r = 0.59$ ถึง 0.92 ในแต่ละกลุ่ม และค่าอัลฟ่า = 0.81 ถึง 0.99 และข้อมูลจากกลุ่มสนทนา 19 กลุ่ม ดำเนินการรวบรวมข้อมูลระหว่างเดือนมีนาคมถึงเดือนกันยายน 2549 วิเคราะห์ข้อมูลโดยใช้สถิติเชิงพรรณนา

ผลการศึกษา เด็ก ประถมปลาย มัธยมต้น มัธยมปลาย และอาชีวะ อายุเฉลี่ย 13.7 ปี และผู้ดูแล อายุเฉลี่ย 42.4 ปี พบเด็กให้ข้อมูลว่า มีพฤติกรรมเสี่ยงร้อยละ 77.0 ถูกกระทำทารุณกรรมและทอดทิ้ง ร้อยละ 62.7 ในขณะที่ผู้ดูแลให้ข้อมูลว่าเด็กมีพฤติกรรมเสี่ยงร้อยละ 59.8 ถูกกระทำทารุณกรรมและทอดทิ้ง ร้อยละ 46.5 แยกเป็นด้านดังนี้ความชุกของพฤติกรรมทั้ง 6 ด้าน ได้แก่ เสี่ยงด้านอารมณ์ (ร้อยละ 65.8 และ 46.7) ด้านเพศ (6.8% และ 4.5%) ด้านการพนันและสิ่งเสพติด (24.1% และ 14.4%) การคบเพื่อน (36.0% และ 19.1%) ด้านการศึกษา (44.1% และ 29.8%) ด้านสังคม (8.5% และ 3.6%) ส่วนการทารุณกรรมและทอดทิ้งเด็กด้านร่างกาย (41.1% และ 23.8%) ด้านจิตใจ (45.3% และ 30.9%) ด้านเพศ (29.0% และ 22.0%) และถูกทอดทิ้ง (6.5% และ 8.5%) เมื่อพิจารณาความแตกต่างของการรับรู้ในความคิดเห็นต่อด้านพฤติกรรมเสี่ยง พฤติกรรมเสี่ยงที่เกิดขึ้นและมีวิธีการจัดการปัญหาที่เกิดขึ้นแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ แต่การเกิดการทารุณกรรมและทอดทิ้งเด็กความคิดเห็นต่อการจัดการปัญหา และความต้องการการสนับสนุนไม่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ

และพบว่าเมื่อเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยของความคิดเห็นต่อพฤติกรรมเสี่ยง ($\bar{X} = 12.59, 10.53$) พฤติกรรมเสี่ยงที่เกิดขึ้น ($\bar{X} = 3.71, 2.34$) การทารุณกรรมและทอดทิ้งเด็กที่เกิดขึ้น ($\bar{X} = 2.58, 1.62$) และวิธีการจัดการปัญหาที่เกิดขึ้น ($\bar{X} = 4.11, 3.87$) เด็กนักเรียนให้ค่าคะแนนสูงกว่าผู้ดูแล

ในขณะที่ความคิดเห็นต่อวิธีการจัดการปัญหา ($\bar{X} = 9.81, 9.99$) และความต้องการบริการสนับสนุน ($\bar{X} = 2.71, 2.61$) เด็กนักเรียนในค่าคะแนนต่ำกว่าผู้ดูแล จะเห็นได้ว่าพฤติกรรมที่เกิดขึ้นจริงกับเด็กนักเรียน เด็กนักเรียนจะรู้มากกว่าที่ผู้ปกครองรู้

พบว่า ความสัมพันธ์ของปัจจัยผลลัพธ์ที่เกิดขึ้นมีความสัมพันธ์กัน ยกเว้นความสัมพันธ์ของวิธีการจัดการปัญหาของเด็กเมื่อเกิดการทารุณกรรมและทอดทิ้งเด็กจะเกิดในทิศทางตรงกันข้ามกันกับผู้ดูแล ($r = .02$ และ $r = -.02$) ปัจจัยที่ร่วมกันทำนายการเกิดความรุนแรงในเด็กพบ 11 ปัจจัย ได้แก่ การศึกษา ลักษณะการเลี้ยงดูในครอบครัว เพศเด็ก ประวัติเสี่ยงของพ่อ บุคลิกภาพของพ่อและแม่ การใช้สารเสพติด การอยู่แยกจากชุมชน สัมพันธภาพในครอบครัว ภาวะภูมิใจของเด็ก และอาชีพของพ่อ

ครูและผู้นำชุมชนได้แสดงความคิดเห็นต่อการเกิดปัญหาว่าความรุนแรงขึ้นกับการรับรู้ของเด็กและผู้ปกครอง เงื่อนไขของครอบครัว เจตนาของผู้กระทำ อันตรายและบาดแผลที่ได้รับ กฎหมายบ้านเมืองและศีลธรรมผลกระทบบมีทั้งในเด็ก ผู้ดูแลและสังคม ผู้ที่ควรช่วยเหลือและป้องกันได้แก่พ่อแม่ ครู ผู้นำชุมชนและหน่วยงานราชการและเอกชนโดยมีข้อเสนอแนะในการทำงานหลากหลายอันจะเป็นประโยชน์ในการทำงานร่วมกันต่อไป

The purpose of the present study were to investigate the prevalence and risk factors of abuse and neglect and other behaviors at risk among school-age children in Khon Kaen Province, as perceived by care-takers, teachers, and community leaders. The study also investigated the effects of abuse and neglect on children, and the methods that would be used in dealing with the problem by the children, care-takers, teachers and community leaders. The samples were randomly selected from children and care-takers that completed the questionnaires, and focus group discussions among the representatives of children, care-takers, teachers, and community leaders. The sample consisted of 3,105 school-age children and 3,085 guardians. The validity of the questionnaire was tested by using Spearman rank correlation coefficient ($r = 0.59 - 0.92$ in each group) and Chonbach's alpha coefficient ($\alpha = 0.81 - 0.99$).

Data were collected between March and September 2006 and were analyzed by using descriptive statistics. The results of the study showed that the mean age of the children was 13.7 years, and 42.4 years for the care-takers. Seventy-seven percent of children reported having risk behaviors, and 62.7 percent reported abuse and neglect. Whilst the care-takers reported that 59.8% of children had risk behaviors and 46.5%, were abused and neglected. The prevalence of 6 aspects of risk behaviors according the perceptions of children and care-takers were emotion & functional (65.8% and 46.7%), sexual behaviors (6.8% and 4.5%), gambling and illicit drugs abuse (24.1% and 14.4%), friendships (36.0% and 19.1%), education (44.1% and 23.8%), and social behaviors (8.5% and 3.6%). The prevalence of 4 aspects of child abuse and neglect according the perceptions of children and care-takers were physical abuse (41.1% and 23.8%), psychological abuse (45.3% and 30.9%), sexual abuse (29.0% and 22.0%), and child neglected (6.5% and 8.5%).

The results also found that all aspects of behaviors at risk of school-age children significantly associated with abuse and neglect. The study also found that perceptions on

behaviors at risk, risk behaviors that already occurred, and problem solving methods of school-age children were significantly different from those of care-takers. However, there was no significant difference between school-age children's perceptions and care-takers' perceptions on problem solving methods, and required support for child abuse and neglect.

In addition, children had higher mean scores than care-takers in opinions toward behaviors at risk (\bar{X} = 12.59, 10.53), risk behaviors that already occurred (\bar{X} = 3.71, 2.34), past child abuse and neglect (\bar{X} = 2.58, 1.62), and problem solving methods (\bar{X} = 4.11, 3.87). On the other hand, children had lower mean scores than care-takers in management strategies (\bar{X} = 9.81, 9.99) and support services (\bar{X} = 2.71, 2.61). The lower mean scores of children meant that school-age children really exhibited the behaviors, and they knew about risk behaviors more than their parents/ care-takers. Moreover, the study found that there was a significant negative correlation in problem solving methods for abuse and neglect, among children and care-takers (r = .02 and r = -.02). Eleven predictors of child abuse were found. These included educational level; ways of the child had been brought up; gender; father's risk history; parents' personality; illicit drug use; community isolation; family relationship; child's self worth; and parent's occupation.

In relation to factors associated with abuse, teachers and community leaders reported the following factors: perceptions of children and parents/ care-takers; conditions of the family; abuser's intentions; danger and injuries; law and moral. Abuse had negative effects on children, caregivers, and society. Parents, teachers, community leaders, and related organizations should provide assistance to abuse victims, and prevent the abuse, by working collaboratively.